

גבור / נירה הראל

אמא ואבא יקרים!

בשתקראו את המכתב הזה, בטח כבר אישן. לא אשמע את קול המפתח
בדלת, וגם לא אראה אתכם נכנסים לחדר ומכסים אותי בשמיכה. אבל
עכשו אני לא יכול לישון.

5 העינים שלי פשוט לא נעצמות.

כבר עשיתי כל מה שאפשר לעשות – אכלתי שוקולד, שמעתי רדיו, צפיתי
בטלוויזיה, וקראתי ספר.

אבל השוקולד נגמר, והתכניות בטלוויזיה לא מענינות אותי. גם את הספר
גמרתי לקרא. וכבר אין לי מה לעשות.

10 עכשו אני שוכב במטה, מכסה עד האזניים – ופוחד.

פוחד להיות בבית, לבדי.

באמת שמחתי שהחלטתם ללכת הערב לתיאטרון. ערב-ערב אתם יושבים
בבית. בטח נורא משעמם לכם.

הערב, כשהתכוננתם לצאת, נראיתם שניכם יפים כל-כך. אני רוצה שתראו
15 ככה תמיד. גם כשאתם בבית.

הכל עכשו חשוף ומפחיד. הצעצועים על המדף נראים גדולים ושחרים,
והשעון מתקתק בקול רם, וקר לי.

אני מתגעגע אליכם, כאלו יצאתם מהבית לפני שבוע.

אני חושב שגם לשחקנים יש ילדים, ששוכבים לבדם ערב-ערב ושואלים
20 כמוני – מתי כבר תגמר ההצגה? מתי?

אבא ואמא שלי!

התפונתי לכתב לכם מכתב מצחיק, ויצא לא בכונה מכתב עצוב.

בבקשה, אל תכעסו עלי.

כל-כך השתדלתי להיות גבור!